

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt IV. Sensa Bononiensium Legatorum. Præsulum, Oratorumque Gallorum aduentus. Ceruini defensio. Cædes Petri Aloysij Farnesij. Placentia à Cæsarianis occupata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11665

1547.

CAPVT IV.

Sensa Bononiensium Legatorum. Prasulum, Oratorumque Gallorum aduentus. Ceruini defensio. Cades Petri Aloysij Farnesij. Placentia à Caesarianis occupata.

HÆc de iis quæ gerenda erant. Sed quod ad gesta spectabat, cum è Sfondrati Verallique litteris, ac Mendoza dictis compertum esset, à Carolo simulatam putari causam Tridentini morbi, ad amouendum Concilium productam; nihil prætermisere Legati, quo facti sinceritatem comprobarent: ac Ceruinus præcipue, haud ignarus, in se potissimum, quasi operis fabrum, Cæsaris indignationem conuerti, culpam à se remouere studuit, missis litteris, quarum hæc summa: Se non semel obstitisse dissolutioni Concilij, quæ tunc maxime fuisset irreparabilis, nisi turbinis impetus in translationem desisteretur, quod liquidò constabat ex festinato duodecim Episcoporum discessu. Meram esse calumniam, hos à se fuisse compulsos; cum in mentem prudentis viri cadere non possit, Legatos, vbi translationem molirentur, passuros fuisse, se tot suffragiis fauentium sibi Patrum, cum vel maxime his opus erat, priuari; præterquam quòd inter duodecim homines patriâ studioque diuersos res ipsa adeò celari non potuisset, quin eam ex alicuius ore Caesariani eliciuissent.

^a 21. Iulij,
ex Diario.

^b 21. Iulij, &
3. Septemb.
ex Diario;
& epistola
Ceruini ad
Maffæum,
23. Iulij
1547.

Interea haud omittebat Ceruinus admonere^a Pontificem, Concilium otari non posse, seu ipsius dignitate spectatâ, seu inopiâ Italicorum Patrum, quibus ad diutius ibi commorandum pecunia defuisset. Si Tridentum reduceret, præterquam ipsis volentibus, nec prius auditâ reliquorum Principum Christianorum sententiâ, perinde ac per translationis Decretum statutum fuerat, eos tam acerbe exulceratum iri, vt funesti cancrænarum exitus essent pertimescendi. Minus sibi malum videri, ^b si (quod proponebat Sfondratus) vel apertè vel tacitè suspenderetur, dummodò ea Patrum cohors Tridento decederet: id aliâ ratione obtineri non posse, nisi vtriusque partis Episcopis Romæ accersitis, vbi Pontifex causam diiudicaret, cuius est lites de Conciliis cognoscere; quod actum est, cum Paulus Samosatenus Antiochenum oppugnauit. Credendum non esse, Hispanos aduocanti reluctaturos: vt cumque contingeret, abundè fecisse, qui suas partes expleffer.

Verùm nondum Pontifex ad suspensionem propendebat, quippe nec opportunam Ecclesiæ, nec Cæsari satis futuram; quia vsque
adeò

adedò cupiebat illius Synodi auctoritatem, & in ea Sedis Apostolicæ dignitatem ^e tueri, vt habuerit in animo se Bononiam conferre, & Legatos super eo consuluerit; ^d sed ab his dissuasum, ratis præsentiam Pontificis in huiusmodi rerum conditionibus, seruitutis potius quàm honoris speciem Synodo præbituram.

4 Aliunde tamen Concilio decus accessit. Promissa Regis Galliæ maturefcere iam cœperant aduentu Gallici Oratoris Claudij Durfei ^e nono Septembris, & cum eo Auenſis Archiepiscopi, & Episcopi Mirapicensis, qui omnes iussu Regis, sicuti memorauimus, Tridentinæ Synodo interuenerant. At contrà Cæsar ignominia sibi ducens, Concilium à se reiectum suis probari, effecit, vt Pelargus à Treuirensi ^f Septemuiro Bononiâ reuocaretur. Nec cessabat virgere Mendoza, vt Sessio differretur, idque non per solemnem Sessionis actionem, prout antea bis actum fuerat, ne delicatior irati Principis stomachus inutili ostentatione commoueretur; sed per confessum priuatum, pro ea quam Patres sibi seruauerant potestate. Et sanè consentiebant Legati tum dilationi, ^g vt Gallicorum Antistitum, qui nondum aduenerant, frequentiam præstolarentur; tum priuato confessui, quòd ea vanæ solemnitatis iterata ostentatio grauitati dignitatiq; detrahere videbatur. Cumque Pontifex idem sentiret, primò quidem verumque Legatis præcipit, adiectâ conditione, ^h Vbi aut nondum accessissent Galli, aut tam recenter, vt cum ipsis de habendis sanctionibus satis agi non potuisset. Postea verò cum Perusiam adisset comitante Mendozâ, variaque consilia fuggerente, Farnesij Cardinalis litteræ per peculiarem tabellarium ad Legatos delatæ sunt, ⁱ quibus absolute, nec amplius sub conditione, id iniungebatur: sed tum prioribus mandatis, quæ conditionem requirebant, tum posterioribus, quæ rem absolute imperabant, adiectum est, opportunum censei, vt ad ampliorem libertatem retinendam, ac citra necessitatem reuocandi Decreti semel editi, ad incertum diem prorogatio sanciretur.

5 Dum hæc gerebantur, res accidit, quæ Italicam quietem concussit. Die decimo Septembris viri quidam nobiles Placentini Petro Aloysio Farnesio interfecto arcem occuparunt, & ad libertatem conclamarunt. Rei nuntium postridie Legati acceperunt, ^k eò magis anxij, quòd Octavius Farnesius, primus ex Petri Aloysij liberis, ab ea ditioe aberat, qui ^l ante triduum Bononiâ transierat, è Germania, vbi Cæsari militauerat, Romam regressus. Miserunt igitur Parmam Ioannem Angelum Mediceum, Archiepiscopum Augustinum, qui aliâ tempestate, conditione & appellatione mutata,

Pars II.

P

Pius

1547.

^e Ex Diario,

24. Augusti.

^d Litteræ Legatorum ad

Farnesium,

27. Augusti,

ex Diario.

^e Ex Diario.

^f 23. Augusti,

ex Diario.

^g Litteræ Legatorum ad

Farnesium,

3. & 6. Septemb. ex

Diario.

^h Litteræ

Maffei ad

Legatos,

30. Augusti

1547.

ⁱ 6. Septembris

Affisio

missæ, ex

Diario, 7. Septembris.

^k Ex Diario,

11. & 12. Septembris.

^l 7. Septembris, ex

Diario.

1547. Pius Quartus Pontifex Maximus appellatus est, quiq̄ue id temporis erat Bononiæ gubernator, seu potius Prolegatus Moroni, Romæ Pauli accitu degentis: sed postea Legati, constanti Parmensium fide intellectâ, confestim recuperandæ Placentiæ negotium dedere Mediceo, militum delectu per Flaminiam ac Bononiensem agrum imperato, & communicatis cum Ferrariæ Duce consiliis. Verum biduo post nuntiatum est, Ferdinandum Gonzagam, Mantuani Ducis patrum, & Mediolani rectorem, pluribus priuatis causis Farnesiorum familiæ insensum, ^m suis militaribus copiis Placentiam ingressum: vnde maior Legatis incessit sollicitudo, adeoque delectus militum studiosius continuatus. Interim Octavius prope re Româ reuersus, ⁿ habitoque cum Legatis colloquio Parmam perrexit, quam in fide continuerant Comes Sanctæ Floræ eius sobrinus, Sfortia Pallauicinus, qui Comitis forem, eiusdemque Octauij pariter sobrinam in matrimonium duxerat, & Alexander Thomasonus Interamnensis, militiâ egregius.

^m Vide Adrianum lib. 6.

ⁿ Ex Diario, 15. & 16. Septembris.

^o Constat ex Actis & Diario.

Non tamen per eos dies Synodi ^o cætus quidquam refrixerunt: sed perinde ac si pacis tranquillitate fruerentur, sedulo feruescebant. Hic equidem ambigo, risu ne an indignatione Suauem excipiam, dum narrat, prorogam Sessionem, eiusque priuatim prorogandæ modum, fuisse mœroris significationem propter Petri Aloysij cædem, adeoque prætermittas eo nomine & solemnem Sessionem, & reliquas Synodi functiones, ne illarum causâ geminis per hebdomadam epistolis mœrenti Pontifici molestiam auerent: cum potius ex legitimis tabulis compertum sit, Legatos plurimis ante Farnesij infortunium diebus, & ex sententia sua, & ex mandato Pontificis, rogante Mendozâ, prorogationem priuato ritu habendam decreuisse, & actiones postea Concilij, rebus semper cum Pontifice communicatis, ne vnâ quidem hebdomadâ fuisse interruptas. Sed fortasse Suauis, vir nempe misericors, haud fieri posse putauit, vt Pauli, Patrumque animis, ictu miserabilis nuntij consternatis, liberum esset rem prosequi; adeoque extra omnem falsitatis metum fidenter id sumpsit, quod non alio, nisi natiuo sui animi atramento legerat exaratum.